

1

Ik zag nog net hoe hij tegen de slagboom reed en viel.

Het was de eerste dag van mijn nieuwe baan, de baan waar ik niet om had gevraagd en die ik niet wilde. Mijn humeur was al niet al te best toen ik een paar uur eerder uit bed was gestapt, maar het begon nu een gevaarlijk dieptepunt te naderen.

‘Eikel,’ mompelde ik, terwijl ik met tegenzin mijn fiets tegen de muur zette en naar de man toe liep die ik een paar seconden eerder ternauwernood had kunnen ontwijken en die nu languit op de grond lag, zijn fiets met draaiend achterwiel naast hem.

Hij was aan mijn kant van de weg komen aanfietsen, zijn aandacht volledig gericht op het mobieltje in zijn hand en zich niet bewust van zijn omgeving. ‘Hé,’ had ik geschreeuwd, terwijl ik met een ruk mijn stuur naar rechts gooide en de stoep op reed. Vanuit mijn ooghoek zag ik nog net de schrik op zijn gezicht vlak voordat hij tegen die slagboom botste, die geen centimeter meegaf. Vloekend ging hij met fiets en al onderuit. Hij probeerde overeind te komen, maar greep naar zijn enkel en liet zich weer op de grond zakken. ‘Moest je zo hard schreeuwen, was dat nou echt nodig?’ brieste hij met een woedende blik toen ik voor hem stond.

‘Ik? Wat was jij aan het doen met die mobiel in je hand?’ brieste ik terug. ‘Ik keek waar ik naartoe ging! Ik reed aan de goede kant van de weg!’

Een paar seconden lang keken we elkaar boos aan; het voel-

de als een overwinning toen hij als eerste wegkeek. Hij knikte, alsof hij zichzelf toestemming gaf om zich beter te gaan gedragen. Toen keek hij me opnieuw aan, met een iets vriendelijkere uitdrukking op zijn gezicht, maar de irritatie schemerde er nog duidelijk doorheen. ‘Oké, het was mijn schuld. Het spijt me. Kun je me misschien helpen opstaan?’

Ik trok zijn fiets opzij en bood hem twee handen aan. ‘Op drie trek ik je omhoog, oké?’ Hij pakte me vast en perste zijn lippen op elkaar om zich schrap te zetten voor de pijn die zou komen. Met kracht van mij en een flinke vloek van hem stond hij een seconde later rechtop, balancerend op één been.

Ik raapte zijn telefoon van de grond en gaf die aan hem. Hoofdschuddend keek hij naar het gebarsten scherm. ‘Die dingen kunnen ook niks hebben,’ mompelde hij terwijl hij hem in zijn broekzak stak. Daarna keek hij me aan, alsof hij iets van me verwachtte.

‘Moet je nog ver?’ vroeg ik.

Hij wees de kelder in. ‘Naar de lift.’

‘Zal ik je dan maar even naar binnen helpen?’

Ik bood hem mijn schouder aan en met mij als ondersteuning hinkelde hij de parkeerkelder in, die eigenlijk geen kelder was maar op straathoogte lag. Terwijl hij bij de lift stond te wachten, raapte ik zijn fiets op bij de slagboom, zette hem naast de andere gestalde fietsen en deed hem op slot.

‘We rijden hier in Nederland aan de rechterkant, hè,’ zei ik toen ik hem het sleuteltje overhandigde.

Hij glimlachte en hield het sleuteltje omhoog, als om aan te tonen dat hij de boodschap begrepen had.

‘Waar werk je?’ vroeg hij, terwijl hij zijn fietssleutel in zijn broekzak stopte.

‘Tomboy TV.’

‘Ah, mooi bedrijf. Eerste dag?’

‘Yep, eerste dag. Kun je het aan me zien?’ Ik keek op mijn horloge, het was iets over halftien. ‘Ik ben precies een uur geleden begonnen.’

Hij leek geamuseerd door mijn antwoord. Het belletje rinkelde, het teken dat de lift er was.

‘Succes,’ wenste hij me toe, terwijl hij de lift in hobbelde.

Toen de liftdeuren sloten, riep ik nog snel: ‘En waar werk jij?’

Zijn antwoord kon ik niet verstaan. Maar toen de deuren dicht waren wist ik ineens wie hij was. En ik wist ook dat ik zojuist de bekendste televisieproducent van het land van zijn fiets had gereden.

2

Ik had daar helemaal niet moeten zijn, in de parkeerkelder van dat bedrijfsgebouw. Een museum, een historisch archief: dat was wat ik voor ogen had toen ik een paar weken eerder was afgestudeerd als historicus. Het was allemaal de schuld van mijn stiefvader Kees, die me met zijn goede bedoelingen van alles had toegeschoven waar ik helemaal geen behoefte aan had.

Het begon al met een afstudeerfeest. Als het aan mij had gelegen, hadden we mijn afstuderen voor kennisgeving aangenomen. Of gevierd met een klein etentje, met familie en wat vrienden. Gewoon, bescheiden. Maar Kees had bedacht dat zoiets groots gevierd moest worden. En ja, normaal gesproken hield hij altijd rekening met mijn wensen, maar nee, een etentje was geen manier om zo'n mijlpaal te vieren. Dat kon alleen met een FEEST – hij had het woord uitgesproken alsof het in kapitalen was geschreven. Ik moest maar eens leren trots op mezelf te zijn. Dat waren hij en mijn moeder in ieder geval wel, op mij. En met die opmerking had hij me van ieder weerwoord beroofd.

En dus stond ik ineens in de oude slaapkamer van mijn stiefzus Hannah voor de passpiegel, in een groen jurkje dat Hannah speciaal voor mij van haar werk had meegenomen en dat de afgelopen weken op de paspop naast de spiegel had gehangen. Iedereen die het had gezien had het prachtig gevonden – mijn stiefvader, mijn moeder, mijn beste vriendin. Ik knikte iedere keer instemmend, maar maakte me zorgen over de dag dat ik

het geval aan moest trekken. Dit was ik niet. De jonge vrouw die ik in de spiegel zag, kwam me dan ook alleen maar vaag bekend voor.

‘Als je een beetje je best doet, ben je best wel knap.’ Normaal gesproken was het mijn moeder die zoiets zou zeggen, maar Hannah zag me vandaag meer als project dan als zus. Ze stond achter me en keek me via de spiegel aan.

Ik trok mijn door haar geëpileerde wenkbrauw op om te laten zien wat ik vond van haar opmerking. Mijn ‘kritische blik’ noemde ze dat. Het was een blik die ik vaak zonder dat ik het zelf doorhad opzette en die me niet bij iedereen populair maakte.

‘Zo bedoel ik het niet,’ verzuchtte ze. ‘Je bent aardig om te zien, maar je zou zoveel mooier zijn als je er maar wat tijd in zou steken.’

Het klonk als een compliment en een belediging ineen en onder normale omstandigheden had ik precies laten weten wat ik van dit soort opmerkingen vond, maar deze keer besloot ik mijn mond te houden. Hannah was hier tenslotte om me te helpen en ze was al ruim een uur bezig om me te veranderen in een mooiere versie van mezelf. Ik moest toegeven: ze had een klein wonder verricht. De vrouw in de spiegel was dan geen fotomodel, maar ze zag er niet slecht uit. De jurk waarvan ik bang was geweest dat hij de paspop beter zou staan dan mijzelf, sloot overal mooi aan en liet dankzij de nette ronde hals en de kleine mouwtjes niet te veel bloot zien. Precies zoals ik Hannah gevraagd had toen ze zelf had voorgesteld om mij voor deze gelegenheid te kleden. De zachtgroene kleur paste ook nog eens goed bij de kleur van mijn ogen.

Mijn dikke, donkere haar had ze kunstig opgestoken en de pony een beetje opzij gekamd. Ik zag echt wel dat dit me beter stond dan mijn gebruikelijke paardenstaart, maar ik wist ook zeker dat ik dit zonder haar hulp nooit zou kunnen reproduce-

ren. Hetzelfde gold voor de subtiele make-up, die uit meer laagjes bestond dan ik kon tellen maar er toch heel natuurlijk uitzag. Hannah keek met bewondering naar me in de spiegel, maar of dat bewondering was voor mij of voor de manier waarop ze me van jongensachtige studente tot presentabele jonge vrouw had weten te transformeren, daar durfde ik niet naar te raden.

Toch bleef ik een onopvallend schepsel, zo naast mijn prachtige zus. Zij was wél het type fotomodel: lang, blond, slank en een perfect gevormd gezicht met hoge jukbeenderen, volle lippen en grote blauwe ogen. Ik had zien gebeuren dat zowel mannen als vrouwen omkeken als Hannah voorbijliep. Als ik ook maar iets om mijn uiterlijk had gegeven, had het me misschien gefrustreerd. Nu draaide ik me om en gaf haar een dikke kus op haar wang.

Ze wees meteen naar de plek waar mijn lippen haar geraakt hadden. ‘Kijk, geen spoor! En daarom, lieve Laura, moet je nooit bezuinigen op lippenstift. Hier kun je de hele avond zonder zorgen mee rondlopen. Het kost een fortuin, maar dan heb je ook wat.’

Ik tuitte mijn lippen en blies haar een kusje toe, als dank voor deze onmisbare levensles. Daarna haalde ik diep adem. ‘Zullen we maar gaan?’

Hannah hield de slaapkamerdeur voor me open en terwijl ik de gang op liep, controleerde ze nog een keer de rits van mijn jurk.

‘Ja, zit goed vast. Je bent klaar!’

Er was geen weg meer terug.

Op de overloop kwam het geroezemoes van de gasten ons al tegemoet, ook al bevonden die zich een verdieping lager, aan de andere kant van de villa. Balancerend op mijn halfhoge hakken liep ik achter Hannah aan, die met grote zelfverzekerde stappen

op haar hoge pumps de trap af liep. Het was de oude diensttrap aan de oostzijde van het huis, met houten treden die uitgesleten waren door de voetstappen van vele dienstmeisjes en huisknechten die hier in de eerste decennia van Rosaville hadden gewerkt. Dit was onze favoriete route naar beneden, omdat we via de dienstingang het huis altijd ongemerkt konden verlaten. Vooral Hannah had in haar wilde jaren veel gebruikgemaakt van deze ‘nooduitgang’ wanneer ze een avond ging stappen maar haar vader en mijn moeder wilde laten geloven dat ze gewoon naar bed was gegaan. Zoveel geluk zou ik nu niet hebben. Onderaan de trap, bij de deur die naar buiten leidde, pakte ze mijn hand stevig vast, alsof ze mijn gedachten kon lezen.

Ik volgde haar de gang in die ons langs de keuken voerde, waar de cateraar druk met hapjes in de weer was, langs de eetkamer, zitkamer en biljartkamer via de marmeren hal naar de monumentale kamer aan de andere kant van het huis. Een koele bries kwam ons tegemoet; Kees en Marian hadden vast de deuren van de serre opengezet om de verkoelende avondlucht binnen te laten na een broeierige zomerdag. Het zachte rumoer dat we boven hadden gehoord was inmiddels een vrolijke kakofonie geworden. Er was geen ontsnappen meer mogelijk. Aan het eind van de gang stapten we de met goud- en zilverkleurige slingers versierde Rozenkamer binnen.

Alles went, zelfs schoonheid. De mooiste dingen worden alle-daags, als je er maar lang genoeg naar kijkt. En dan heb je soms de blik van iemand anders nodig om weer te zien hoe bijzonder iets is. Maar hoelang ik ook al in Rosaville woonde, ik was elke keer opnieuw onder de indruk van de Rozenkamer. Ze was het pronkstuk van het huis en het was onmogelijk om haar niet mooi te vinden, vooral op een zomeravond als deze, wanneer ze verlicht werd door het warme licht van een ondergaande zon en

haar details door de werking van licht en schaduw extra benadrukt werden. De sierrand van het metershoge plafond bestond uit een weelde aan kleine en grote rozen, kunstig geboetseerd; uit het lichte marmer van de imposante schouw waren rozen gebeeldhouwd met millimeterdunne blaadjes; zelfs in de kozijnen van de hoge ramen waren ontelbaar veel roosjes gekerfd. Het was alsof je de mooiste kamer in het kasteel van Doornroosje binnenstapte.

Het verhaal van Rosaville en zijn sprookjesachtige kamer had Kees me wel honderd keer verteld en nog altijd kon ik er geen genoeg van krijgen. Over hoe de villa in de tweede helft van de negentiende eeuw gebouwd was door een rijke textielbaron, die, tegen de uitdrukkelijke wens van zijn familie in, trouwde met het dienstmeisje van zijn ouders, Roosje. Volgens Kees was het een groot schandaal geweest, want de man trouwde daarmee ver beneden zijn stand. Zijn woedende ouders voorspelden dat hij een paria zou worden, dat niemand binnen zijn eigen sociale klasse nog iets met hem te maken zou willen hebben, en dat het de ondergang zou betekenen van zijn bedrijf. Maar ze hadden er geen rekening mee gehouden dat de rijkdom en invloed die hun zoon door de jaren heen had opgebouwd, hem beschermden tegen de bekrompen opvattingen van zijn tijd. Zijn vrienden en kennissen hadden zich al snel naar de nieuwe omstandigheden geplooid en de jonge bruid zonder zichtbare tegenzin in hun kringen opgenomen. De textielfabrikant bouwde de villa op het hoogtepunt van zijn succes en liet als eerbetoon aan zijn geliefde de mooiste kamer in het huis versieren met pleisterwerk en houtsnijwerk van rozen. Zijn tuinman liet hij naast de serre een schitterende rozentuin aanleggen.

Op dit punt in het verhaal liet Kees altijd even een stilte vallen. ‘Wil je dat ik verder vertel?’ vroeg hij dan, met een twinkeling in zijn ogen. En altijd zei ik ja, ook al vond ik het einde

van het verhaal hartverscheurend. Want zoals het in een romantisch sprookje hoort, sloeg het noodlot toe. De jonge vrouw zag slechts twee zomers de rozen bloeien, vlak daarna stierf ze aan de gevolgen van borstkanker. Het fortuin van haar man had haar niet kunnen redden; ziekte maakt geen onderscheid tussen arm en rijk.

In de twee jaar na het overlijden van Roosje ruïneerde de textielbaron zijn tot dan toe bloeiende bedrijf. Hij vertrok naar het buitenland en liet de villa over aan de natuur. Het huis, al gauw ernstig overwoekerd, werd drie jaar later opgekocht door een concurrerende textielfabrikant die er niet zelf ging wonen, maar het verhuurde. Er volgden decennia van liefdeloos gebruik; verschillende families woonden er voor enige tijd, maar niemand bleef lang en de villa ging als investeringsobject van hand tot hand. Begin jaren tachtig huurde een collectief van advocaten het. Het mooie pleisterwerk van de Rozenkamer werd verborgen achter een systeemplafond, alsof de advocaten bang waren dat zoveel frivoliteit afbreuk zou doen aan hun betrouwbaarheid. Pas toen Kees het kocht, werd de magische kamer in ere hersteld.

Als ik alleen was geweest, had ik onopgemerkt de Rozenkamer binnen kunnen lopen en me ergens in een hoekje verdekt op kunnen stellen. Maar ik was met Hannah, die zonder dat ze erom vroeg of er ook maar enige moeite voor deed opviel wanneer ze ergens binnenkwam. De hoofden van de aanwezigen draaiden zich als op commando naar ons toe op het moment dat ze een hooggehakte voet over de drempel zette. Ik probeerde nog langs haar heen naar binnen te glippen en zo onzichtbaar te blijven, maar ik ontkwam niet aan de scherpe blik van Kees.

‘Ah, daar heb je onze professor,’ zei hij op volle sterkte. Het rumoer verstomde en ergens in een hoek begon iemand te klappen. Al snel deden de andere gasten mee. Ik voelde hoe mijn

gezicht warm werd en hoopte dat de foundation die Hannah erop had gesmeerd ook echt zo goed was als ze beweerde.

Terwijl de gesprekken weer op gang kwamen, kwam Marian naar me toe. Ze pakte me zachtjes bij de arm en gaf een kus op mijn wang. ‘Kijk nou eens hoe mooi je eruitziet,’ fluisterde ze in mijn oor. ‘Wat een verschil een mooie jurk en een beetje make-up kunnen maken.’

Ik lachte. ‘Jij en Hannah zijn echt heel erg, wist je dat? Ze zei net zoiets tegen me toen ze me aan het aankleden was, alsof ik er in mijn eigen gewone kleren uitzie als een draak. Het is bijna een wonder dat ik nog een klein beetje zelfvertrouwen overheb.’

Mijn stiefzus en moeder leken in sommige dingen zo op elkaar, dat ik soms vergat dat er geen biologische band tussen hen bestond. Marian en ik lagen wat smaak betreft mijlenver uit elkaar en hadden al zolang als ik me kon herinneren strijd over mijn kledingkeuze. Als klein kind weigerde ik al de schattige bloemetjesjurkjes in pasteltinten te dragen waarmee mijn kledingkast gevuld was en als tiener trok ik me helemaal niets meer aan van haar wensen. Waar ik ging voor praktisch en functioneel, koos Marian voor netjes en conventioneel. Ze wilde dat ik eruitzag als de dochters van haar vriendinnen, maar ik vond het fijner om me te kleden als hun zoons. Ze had me gesmeekt om deze ene keer, voor dit feest, mijn best te doen. Hannah had aangeboden me te helpen, dus was ik gezwicht. Maar nu ik daar stond, in jurk en al, voelde ik me verder af staan van mezelf dan ooit.

‘Volgens mij zit het met dat zelfvertrouwen van jou wel goed,’ zei Marian, die een draaiend gebaar met haar wijsvinger maakte dat ik herkende van vroeger, toen ze nog met me mee mocht om kleren te kopen.

Ik draaide om mijn as om haar mijn jurk van alle kanten te laten zien. ‘Geniet er maar van,’ zei ik toen ik weer stilstond.

‘Voor deze ene keer heb ik me als een pop laten aankleden, maar dat gaat niet nog een keer gebeuren.’

Voor mijn moeder waren dit soort bijeenkomsten een kans om te stralen. Ze droeg een lange donkerrode jurk van perfecte snit, waarin haar slanke figuur mooi uitkwam. Een klassiek collier sierde haar hals en de bijbehorende oorbellen glinsterden in het zomerlicht. Het was een smaakvolle combinatie en dat was precies wat ze hoopte dat anderen ervan zouden vinden. Er was niets zo belangrijk als de mening van anderen. Behalve dan Marians mening óver anderen, die ze dolgraag ventileerde. Ook nu weer. Ze trok me mee naar het buffet, duwde een glas champagne in mijn hand en trok me met een samenzweerderige blik naar haar toe. ‘Heb je gezien hoe Jennifer Maas eruitziet?’ Ze knikte naar een groepje vrouwen die vlak bij een van de hoge ramen driftig met elkaar stonden te praten. Marian rolde met haar ogen. ‘Dat kan toch niet, op die leeftijd nog zo’n jurkje. En Carla Munsterman, wat die zichzelf heeft aangedaan. Ik heb wel eens gehoord dat botox verslavend is, maar dit loopt echt uit de hand.’

We keken samen naar het onderwerp van haar medeleven, een tengere vrouw van ondefinieerbare leeftijd met een gezicht dat van was leek, en met lippen die zo vol waren dat ze op knappen leken te staan.

‘Wat zou ze denken als ze voor de spiegel staat? Dat ze er jong uitziet?’ Marian maakte een afkeurend geluid en schudde haar hoofd. ‘Ik benijd haar niet hoor, ze heeft het bepaald niet gemakkelijk met die man van haar.’ Ze maakte aanstalten om naar Carla Munsterman toe te lopen, maar draaide zich naar me om. ‘Kees wil zo even een woordje doen,’ waarschuwde ze. ‘Blijf in de buurt.’

Er waren nauwelijks gasten die voor mij naar het feest waren gekomen. De meesten waren vrienden en kennissen van Kees en

Marian – de ‘vaste klanten’ die bij iedere gelegenheid steevast kwamen opdruven, opgetogen dat ze er nog altijd bij hoorden. Hannah had in opdracht van Kees een aantal van mijn studiegenoten gemaild en uitgenodigd, maar die waren aan het backpacken in Australië, aan het rondtoeren door Europa of ergens in een hangmat aan het hangen waar ze geen zin hadden om uit op te staan. Ik kon het ze niet kwalijk nemen. We realiseerden ons allemaal dat het echte leven nu zou beginnen en dat de tijd van relaxen heel erg snel voorbij zou zijn.

Mijn beste vriendin was bij familie op bezoek en had me die ochtend in een appje veel sterkte gewenst. Ze wist hoe ellendig ik het vond om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Mijn vader en zijn tweede vrouw waren de andere grote afwezigen. Peter had me die ochtend nog gebeld vanuit Thailand, waar hij aan het sterfbed van zijn schoonmoeder zat. ‘Och meisje, het spijt me zo erg dat ik er niet bij kan zijn,’ had hij gezegd.

Ik hoorde aan zijn stem dat hij het meende. Als kind van gescheiden ouders wist ik precies hoe een loyaliteitsconflict kon voelen, dus ik probeerde hem ervan te overtuigen dat het echt niet erg was. ‘We zien elkaar weer als je terug bent, dan kom ik een weekendje logeren,’ beloofde ik.

Daarna was Kattiya nog even aan de lijn gekomen om me een mooi feest te wensen en te vertellen dat haar moeder nu heel snel achteruitging. ‘Het zal niet lang meer duren. Ze zakt steeds verder weg.’ Ze vertelde dat haar moeder in een helder moment nog naar mij geïnformeerd had. ‘Ze heeft je toch altijd gezien als een kleindochter, ook al hebben jullie elkaar maar een paar keer ontmoet. Je foto staat hier nog altijd op de kast.’

Het idee dat er aan de andere kant van de wereld een vrouw was die in de laatste dagen van haar leven een gedachte aan mij wijdde, had me ontroerd.